

cialle Omraade, som det burde være, og at Fabrikloven ikke var moderne nok. En saadan Udtalelse maa ikke passere i et Skuespil. Jeg siger, der er al Grund til over for en saadan Censurudøvelse, hvad man end ellers mener om, hvorvidt Censur skal bestaa — jeg mener, den skulde afskaffes fuldstændigt —, at raabe Vagt i Gevær, for vi ere komne ind paa et farligere og farligere Skraaplan i saa Henseende.

Den højtærede Minister kom lidt ind paa Grundene ved Væddeløbsbanen ved Ordrup Krat, ikke saa forfærdelig meget, men dog noget. Og hans Grunde til netop at ønske Væddeløbsbanen der var først den, at han altid, naar han tog i Dyrehaven, havde ærgret sig over det grimme Skrammel paa Eremitagesletten. Jeg tror, den højtærede Justitsminister er den eneste Mand, der har ærgret sig derover. Jeg har ofte været i Dyrehaven og ofte beundret Eremitagesletten, men jeg har aldrig lagt Mærke til det grimme Skrammel; det har aldrig generet mig. Men saa sagde han videre, at jeg havde ikke Ret i min Paastand, at Grundene derude ved Ordrup Krat, ogsaa hans, vilde stige i Pris. For, sagde han, Grundene om Dyrehaven ere ikke stegne i Pris ved den gamle Væddeløbsbane. Nej, det tror jeg saamænd gerne, for den har ligget der i mange, mange Aar, og desuden er der ikke i Nærheden Grunde at faa, fordi det er Fredskov, Statsejendom; de Grunde, som ere til at faa, og som næsten alle ere bebyggede, ligge langt, langt derfra. Ved Ordrup Krat tages der derimod netop nyt Land ind til Bebyggelse lige i Nærheden af den ny Væddeløbsbane, og enhver, der er kendt med Forholdene, vil vide, at Væddeløbsbanens Anlæg bringer Grundene til at stige. Jeg behøver blot at nævne, at i Københavns Omegn vare Grundejerne, baade mod Nord og mod Vest, stærkt interesserede i at faa Væddeløbsbanen ud til deres Ejendomme. De vidste godt, hvad det vilde betyde. Det blev Clauson-Kaas, som ejede Grunde derude ved Ordrup Krat, der gik af med Sejren, og heldigvis havde ogsaa Justitsministeren nogle nærliggende Grunde dertil.

Den højtærede Minister protesterede mod, at disse Grunde skulde stige i Pris, og sagde — det findes Sp. 404 —, at han derimod meget gerne vilde modtage ethvert venligt Vink fra mig om, hvad man kan gøre for at faa disse Grunde til at stige i Pris. Jeg tror ikke, den højtærede Minister behøver noget venligt Vink fra

mig. Jeg er nu ikke i det Tilfælde, at jeg har Midler og Løjlighed til overhovedet at give mig af med Grundspekulation. Jeg er ikke særlig egnet til at give Vink i denne Henseende, men jeg tror heller ikke, det behøves. Jeg tror, der er andre, der kunne give ham Vink, og jeg ved for Resten, at f. Eks. en af hans gode Forretningsvenner, Konferensraad Heide, har projekteret et Sporvejsanlæg lige derud til, som utvivlsomt vil bidrage til, at Grundene ville stige i Pris. Det vide alle, og det vil Ministeren neppe heller nægte, at Anlægget af en Sporvej, navnlig ud til et nyt Endepunkt, ligesom Anlæg af Jernbaner, bringer Grundene til at stige i Pris. Ellers var der ingen Mening i det Lovforslag, som den højtærede Ministers Kollega, den højtærede Trafikminister, har forelagt i Tinget om at betale de ny Jernbaner til Dels med den Værdistigning, der fremkommer derved.

Justitsministeren nævnede i denne Sammenhæng, at den Forargelse, han mente, jeg havde givet Udtryk for over Lotterierne, kunde ikke være meget ærlig ment, for „Social-Demokraten“ modtog jo selv Lotteriannoncer og undertrykkede slet ikke disse Annoncer, tværtimod. Han brugte her et særligt Udtryk, som jeg gerne vilde citere efter Rigsdagstidenden; han fortsætter nemlig: „Hvordan kan Bladet „Social-Demokraten“ optage Avertissementer, hvorved det demoraliserer Arbejderklassen, hvorledes kan det igennem Avertissementer tillade, at Arbejderklassen bliver opfordret til at øve sin Spillelidenskab, til at gaa ind i en Spillebule? Det er jo ganske umuligt, det kan jo slet ikke være de ærede Medlemmers Mening. Hvis det virkelig var saaledes, at det var saa skrækkeligt med denne Spillelidenskab og denne Spillebule, saa maatte den renlivede „Social-Demokrat“ jo med Foragt have vist disse Avertissementer tilbage og sagt: Lad Kapitalistpressen tage disse Avertissementer, vi holde os for gode til det.“ Det er den højtærede Justitsministers Argumentation. Men der er Stillingen jo den, at „Social-Demokraten“ modtager Annoncer fra Lotterier, som fra saa meget andet, men saa i Modsætning til mange, vel de fleste, Kapitalistblade, ikke betænker sig paa at bekæmpe Lotterisvindelen i sin Tekst, altsaa ikke i nogen Henseende lader sig lede af, at en god, fed Annonce tilstilles Bladet, hvorimod det ofte er saaledes i Kapitalistpressen, at den lader sig sin Holdning diktere. Men naar nu den højtærede Justitsminister finder det saa forargeligt og